

Księga Urantii

<< [Przekaz 103](#) | [Części](#) | [Treść](#) | [Przekaz 105](#) >>

Przekaz 104

Rozwój koncepcji Trójcy

104:0.1 (1143.1) KONCEPCJI Trójcy z religii objawionej nie można mieszać z wierzeniami w triady w religiach ewolucyjnych. Idea triad powstała z wielu sugestywnych związków, ale przede wszystkim w wyniku istnienia trzech stawów w palcach, trzech nóg, jako najmniejszej ich liczby stabilizującej stół, trzech punktów podparcia utrzymujących namiot; ponadto, przez długi czas, człowiek prymitywny nie potrafił liczyć więcej niż do trzech.

104:0.2 (1143.2) Obok pewnych naturalnych dwójek, takich jak przeszłość i teraźniejszość, dzień i noc, ciepło i zimno, mężczyzna i kobieta, człowiek generalnie miał skłonność do myślenia w triadach: wczoraj, dziś i jutro; wschód, południe i zachód; ojciec, matka i dziecko. Trzy okrzyki wznoszono na cześć zwycięzcy. Zmarłego grzebie się na trzeci dzień a ducha łagodzi się trzema ablucjami wodnymi.

104:0.3 (1143.3) W wyniku tych naturalnych związków, występujących w doświadczeniu ludzkim, w religii pojawiła się triada i to na długo przed Trójcą Rajskich Bóstw, czy nawet zanim jakkolwiek

reprezentant Trójcy został objawiony ludzkości. Później, Persowie, Hindusi, Grecy, Egipcjanie, Babilończycy, Rzymianie i Skandynawowie mieli triadę bogów, jednak wciąż nie były to trójce. Wszystkie bóstwa triad miały naturalne pochodzenie i pojawiały się w takim czy innym czasie u najbardziej inteligentnych narodów Urantii. Czasami koncepcja ewolucyjnej triady była mieszana z koncepcją objawionej Trójcy; w takich przypadkach częstokroć trudno jest oddzielić jedną od drugiej.

1. Urantiańskie koncepcje Trójcy

104:1.1 (1143.4) Pierwsze urantiańskie objawienie, prowadzące do zrozumienia Rajskiej Trójcy, zostało dokonane przez personel Księcia Caligastii, około pół miliona lat temu. Ta najwcześniejsza koncepcja Trójcy została stracona dla świata w niespokojnych czasach, jakie nastąpiły po buncie planetarnym.

104:1.2 (1143.5) Drugie przedstawienie Trójcy zrobili Adam i Ewa, w pierwszym i drugim ogrodzie. Nauk tych nie zapomniano zupełnie nawet w czasach Machiventy Melchizedeka, około trzydzieści pięć tysięcy lat później, ponieważ setycka koncepcja Trójcy przetrwała zarówno w Mezopotamii jak i Egipcie, ale zwłaszcza w Indiach, gdzie na długo została utrwalona w Agni, wedyjskim, trójgłowym bogu ognia.

104:1.3 (1143.6) Trzeciego zobrazowania Trójcy dokonał Machiventa Melchizedek i tę doktrynę symbolizowały trzy koncentryczne okręgi,

które mędrzec z Salemu nosił na piersi. Jednak nauczanie palestyńskich Beduinów o Ojcu Wszechświatowym, Wiecznym Synu i Nieskończonym Duchu sprawiało Machivencie wielkie trudności. Większość jego uczniów uważała, że Trójca składa się z trzech Najwyższych Ojców z Norlatiadeku; dla kilku z nich Trójcę stanowili Władca Systemu, Ojciec Konstelacji i Stwórcze Bóstwo wszechświata lokalnego; jeszcze mniej ludzi mgliście tylko pojmowało ideę rajskiego związku Ojca, Syna i Ducha.

104:1.4 (1144.1) W wyniku działalności misjonarzy salemskich, nauki Melchizedeka o Trójcy szerzyły się stopniowo na znacznej części Eurazji i Afryki północnej. W kolejnych epokach andickich i post-Melchizedekowych trudno jest czasem rozróżnić pomiędzy triadami a trójcami, kiedy obie te koncepcje do pewnego stopnia mieszały się i łączyły.

104:1.5 (1144.2) Trójcowa koncepcja hinduistów sięga swymi korzeniami do Istoty, Inteligencji i Radości. (Późniejszą, indyjską koncepcję, stanowili Brahma, Śiwa i Wisznu). Podczas gdy wcześniejsze interpretacje Trójcy sprowadzone zostały do Indii przez kapłanów setyckich, późniejsze idee Trójcy zostały importowane przez misjonarzy salemskich oraz kształtowane przez rodzime intelekty indyjskie, które mieszały te doktryny z koncepcjami triad ewolucyjnych.

104:1.6 (1144.3) Wiara buddyjska wytworzyła dwie doktryny trójcowej natury. Wcześniejszą stanowili Nauczyciel, Prawo i Braterstwo; takiego zobrazowania dokonał Gautama Siddhartha. Idea późniejsza, ukształtowana w północnym odgałęzieniu zwolenników Buddy,

obejmowała Najwyższego Pana, Ducha Świętego i Wcielonego Zbawiciela.

104:1.7 (1144.4) Takie idee hinduistów i buddystów były prawdziwymi założeniami trójcowymi, to znaczy ideą trojaczego przejawu monoteistycznego Boga. Prawdziwa koncepcja trójcy nie jest zwyczajnie grupą trzech oddzielnych bogów.

104:1.8 (1144.5) Hebrajczycy znali Tróję z tradycji kenickich, pochodzących z czasów Melchizedeka, ale ich monoteistyczna gorliwość w uznawaniu jednego Boga, Jahwe, tak przesłoniła wszelkie podobne nauki, że do czasu przyścia Jezusa doktryna Elohimy została praktycznie wykorzeniona z teologii żydowskiej. Hebrajski umysł nie mógł pogodzić idei trójcowej z monoteistycznym wierzeniem w Jednego Pana Boga Izraela.

104:1.9 (1144.6) Wyznawcy islamu tak samo nie mogli zrozumieć idei Trójcy. Wyłaniającemu się monoteizmowi zawsze trudno jest tolerować trójcowość, gdy staje w obliczu politeizmu. Idea trójcy zyskuje największy wpływ w tych religiach, które mają mocną tradycję monoteistyczną, połączoną z doktrynalną elastycznością. Wielkim monoteistom, hebrajczykom i mahometanom, trudność sprawiało rozróżnianie pomiędzy czczeniem trzech bogów, politeizmem a trójcowością – czczeniem jednego Bóstwa istniejącego w potrójnym przejawie boskości i osobowości.

104:1.10 (1144.7) Jezus nauczał swoich apostołów prawdy o trzech osobach Rajskiej Trójcy, ale oni myśleli, że mówi obrazowo i symbolicznie. Wychowanym w hebrajskim monoteizmie trudno było żywić

jakiegokolwiek wierzenie, które zdawało się kolidować z ich zasadniczą koncepcją Jahwe. I wcześni chrześcijanie odziedziczyli hebrajskie uprzedzenia wobec koncepcji Trójcy.

104:1.11 (1144.8) Pierwsza chrześcijańska Trójca głoszona była w Antiochii i składała się z Boga, jego Słowa i jego Mądrości. Paweł wiedział o Rajskiej Trójcy, Ojca, Syna i Ducha, ale rzadko o niej nauczał a wspominał o niej tylko w kilku swoich listach do nowo powstających Kościołów. Oprócz tego, podobnie jak jego bracia apostołowie, Paweł mylił Jezusa, Syna Stwórcę z wszechświata lokalnego, z Drugą Osobą Bóstwa, z Wiecznym Synem z Raju.

104:1.12 (1144.9) Chrześcijańska koncepcja Trójcy, którą zaczęto uznawać pod koniec pierwszego wieku po Chrystusie, składała się z Ojca Wszechświatowego, Syna Stwórcy z Nebadonu i Boskiej Opiekunki z Salvingtonu – Matki Ducha wszechświata lokalnego i stwórczej partnerki Syna Stwórcy.

104:1.13 (1145.1) Od czasów Jezusa, na Urantii nie znano prawdziwej tożsamości Rajskiej Trójcy (za wyjątkiem kilku jednostek, którym została specjalnie objawiona), aż do przedstawienia tych właśnie, objawieniowych wyjaśnień. Choć chrześcijańska koncepcja Trójcy błędziła, gdy idzie o fakty, praktycznie była prawdą, gdy idzie o związki duchowe. Koncepcja ta przysparzała kłopotów jedynie w swych filozoficznych implikacjach i kosmologicznych konsekwencjach. Wielu kosmicznie zorientowanym ludziom trudno było w to uwierzyć, że Druga Osoba Bóstwa, drugi członek nieskończonej Trójcy, kiedyś mieszkał na Urantii; a podczas gdy w duchu jest to prawdą, w rzeczywistości nie jest to faktem. Stwórcy

Michałowie w pełni ucieleśniają Boskość Wiecznego Syna, ale nie są osobowością absolutną.

2. Jedność Trójcy i wielorakość Bóstwa

104:2.1 (1145.2) Monoteizm powstał jako filozoficzny protest przeciw niekonsekwencjom politeizmu. Rozwinął się z początku przez organizację panteonu, z podziałem na zakresy nadprzyrodzonych kompetencji, potem przez henoteistyczne wywyższenie jednego boga ponad wielu i ostatecznie, dzięki eliminacji pozostałych, wybranie Jednego Boga o ostatecznej wartości.

104:2.2 (1145.3) Trynitarianizm rozwinął się z empirycznego protestu przeciw niemożności wyobrażenia sobie jedności zdeantropomorfizowanego, samotnego Bóstwa o samoistnym, wszechświatowym znaczeniu. Z upływem odpowiedniego czasu, filozofia zmierza do oderwania osobowych cech od koncepcji Bóstwa czystego monoteizmu, tym samym redukując ideę samoistnego Boga do statusu panteistycznego Absolutu. Zawsze trudno było zrozumieć osobową naturę Boga, który nie ma osobowych związków na zasadzie równości z innymi, partnerskimi istotami osobowymi. Osobowość Bóstwa wymaga, aby takie Bóstwo istniało w odniesieniu do innego, równego mu, osobowego Bóstwa.

104:2.3 (1145.4) Dzięki przyjęciu koncepcji Trójcy, człowiek może mieć nadzieję, że zrozumie cokolwiek ze związków wzajemnych miłości i prawa w kreacjach czasu-przestrzeni. Dzięki duchowej wierze,

człowiek zyskuje wgląd w Bożą miłość, ale wkrótce odkrywa, że ta duchowa wiara nie ma wpływu na zarządzane prawa materialnego wszechświata. Niezależnie od siły wierzenia człowieka w Boga, jako w swego Rajskiego Ojca, poszerzające się kosmiczne horyzonty wymagają, aby człowiek uznał również rzeczywistość Rajskiego Bóstwa, jako powszechnego prawa, aby uznał władzę Trójcy, rozciągającą się na zewnątrz Raju i obejmującą nawet rozwijające się wszechświaty lokalne Synów Stwórców i Stwórczych Córek, pochodzących od trzech wiecznych osób, których Boska jedność *jest* faktycznie i rzeczywiście wieczną niepodzielnością Rajskiej Trójcy.

104:2.4 (1145.5) I ta sama Rajska Trójca jest bytem rzeczywistym – nie osobowością, ale jednak prawdziwą i absolutną rzeczywistością; nie osobowością, ale mimo to zgodną z współlistniejącymi osobowościami – osobowościami Ojca, Syna i Ducha. Trójca jest supersumującą rzeczywistością Bóstwa, wynikającą z połączenia trzech Rajskich Bóstw. Jakości, cechy charakterystyczne i funkcje Trójcy, nie są prostą sumą atrybutów trzech Rajskich Bóstw; funkcje Trójcy są czymś unikalnym, oryginalnym i niezupełnie przewidywalnym z analizy atrybutów Ojca, Syna i Ducha.

104:2.5 (1146.1) Przykładowo, kiedy Mistrz był na Ziemi, napominał swych współbraci o sprawiedliwości, że nigdy nie jest ona aktem *osobowym*, zawsze jest funkcją grupową. Tak samo Bogowie nie wymierzają sprawiedliwości jako osoby. Tę właśnie funkcję sprawują jako zespołowa całość, jako Rajska Trójca.

104:2.6 (1146.2) Konceptualne zrozumienie związków Ojca, Syna i Ducha w Trójcy, przygotowuje ludzki umysł na dalsze zobrazowanie

pewnych innych, trojakich związków. Rozumowanie teologiczne może się w pełni zadowolić koncepcją Rajskiej Trójcy, ale rozumowanie filozoficzne i kosmologiczne wymaga rozpoznania innych potrójnych związków Pierwszego Źródła i Centrum, tych trójjedności, w których Nieskończony działa w różnych, nie Ojcowskich funkcjach swych wszechświatowych przejawów – w związkach Boga z siłą, energią, mocą, przyczynowością, reakcją, potencjalnością, aktualnością, grawitacją, napięciem, formą, zasadą i jednością.

3. Trójce i trójjedności

104:3.1 (1146.3) Chociaż ludzkości udawało się niekiedy zrozumieć Trójcę trzech osób Bóstwa, logika nakazuje, aby ludzki intelekt zauważył, że istnieją pewne związki pomiędzy wszystkimi siedmioma Absolutami. Wszystko to, co jest prawdą odnośnie Rajskiej Trójcy, niekoniecznie musi być prawdą w odniesieniu do *trójjedności*, gdyż trójjedność jest czymś innym niż trójca. W pewnych, funkcjonalnych aspektach, trójjedność może być analogiczna do trójcy, jednak w swej naturze nigdy nie jest równoznaczna z trójcą.

104:3.2 (1146.4) Człowiek śmiertelny żyje na Urantii we wspaniałej epoce poszerzających się horyzontów i rozbudowujących się koncepcji a jego filozofia kosmiczna musi przyspieszyć swój rozwój, aby dotrzymać kroku intelektualnej ekspansji na arenie myśli ludzkiej. W miarę poszerzania się kosmicznej świadomości śmiertelnego

człowieka, dostrzega on związki wzajemne wszystkiego tego, co znajduje w swojej materialnej nauce, intelektualnej filozofii i duchowej wnikliwości. Mimo to, z całą tą wiarą w jedność kosmosu, człowiek dostrzega różnorodność wszelkiej egzystencji. Wbrew wszystkim koncepcjom dotyczącym niezmienności Bóstwa, człowiek zauważa, że żyje we wszechświecie nieustannych zmian i empirycznego rozwoju. Niezależnie od świadomości przetrwania wartości duchowych, człowiek zawsze rozumował według matematyki i prematematyki siły, energii i mocy.

104:3.3 (1146.5) W pewien sposób trzeba pogodzić wieczną pełnię nieskończoności z czasowym rozwojem kształtujących się wszechświatów i niekompletnością ich empirycznych mieszkańców. W pewien sposób koncepcja całkowitego bezkresu musi być podzielona na segmenty i określona, tak, aby śmiertelny intelekt i dusza morontialna mogły zrozumieć tę koncepcję o ostatecznej wartości i uduchowiającym znaczeniu.

104:3.4 (1146.6) Chociaż logika domaga się monoteistycznej jedności kosmicznej rzeczywistości, skończone doświadczenie wymaga postulatu wielu Absolutów i ich koordynacji w kosmicznych związkach. Bez partnerskich istnień nie istnieje możliwość powstania różnorodności absolutnych związków, nie mogą działać czynniki różnicujące, odmieniające, modyfikujące, osłabiające, ograniczające i redukujące.

104:3.5 (1146.7) Całościowa rzeczywistość (nieskończoność) tak została przedstawiona w tych przekazach, jak istnieje ona w siedmiu Absolutach:

- 104:3.6 (1146.8) 1. Ojciec Wszechświatowy.
- 104:3.7 (1146.9) 2. Wieczny Syn.
- 104:3.8 (1146.10) 3. Nieskończony Duch.
- 104:3.9 (1147.1) 4. Wyspa Raj.
- 104:3.10 (1147.2) 5. Bóstwo-Absolut.
- 104:3.11 (1147.3) 6. Absolut Wszechświatowy.
- 104:3.12 (1147.4) 7. Absolut Nieuwarunkowany.

104:3.13 (1147.5) Pierwsze Źródło i Centrum, który jest Ojcem Wiecznego Syna, jest także Formą dla Rajskiej Wyspy. Jest on osobowością nie uwarunkowaną w Synu, ale osobowością potencjalizowaną w Bóstwie-Absolucie. Ojciec jest energią objawioną w Raju-Havonie a równocześnie energią kryjącą się w Absolucie Nieuwarunkowanym. Nieskończony objawia się zawsze w nieustannych działaniach Wspólnego Aktywizatora, podczas gdy funkcjonuje wiecznie w równoważących, ale ukrytych działaniach Absolutu Wszechświatowego. Tak więc Ojciec związany jest z sześcioma partnerskimi Absolutami i tym samym wszystkie ich siedem zawiera obwód nieskończoności w niekończących się cyklach wieczności.

104:3.14 (1147.6) Wydaje się, że trójjedność absolutnych związków jest nieunikniona. Osobowość szuka kontaktu z inną osobowością na poziomie absolutnym, jak również na wszystkich innych poziomach. I związek trzech rajskich osobowości uwiecznia pierwszą trójjedność, wspólnotę osobowości Ojca, Syna i Ducha. Kiedy te trzy osoby, *jako osoby*, połączą się w celu wspólnego funkcjonowania, stanowią wtedy

trójjedność o funkcjonalnej jedności, nie trójcę – strukturalną jedność – ale jednak trójjedność, trojake funkcjonalne połączenie jednomyślności.

104:3.15 (1147.7) Rajska Trójca nie jest trójjednością; nie jest funkcjonalną jednomyślnością; jest raczej nie podzielonym i niepodzielnym Bóstwem. Ojciec, Syn i Duch (jako osoby) mogą utrzymywać związki z Rajską Trójcą, gdyż Trójca *jest* ich nie podzielonym Bóstwem. Ojciec, Syn i Duch, nie utrzymują takiego osobowego związku z pierwszą trójjednością, gdyż to *jest* ich funkcjonalna jedność, jako trzech osób. Tylko jako Trójca – jako niepodzielne Bóstwo – zbiorowo utrzymują zewnętrzny związek z trójjednością i z jej osobowym połączeniem.

104:3.16 (1147.8) Rajska Trójca jest zatem unikalna wśród absolutnych związków, istnieje kilka egzystencjalnych trójjedności, ale tylko jedna egzystencjalna Trójca. Trójjedność *nie* jest bytem. Jest funkcjonalna raczej niż strukturalna. Jej członkowie są raczej partnerami niż zespołem. Byty mogą być komponentami trójjedności, ale sama trójjedność jest związkiem.

104:3.17 (1147.9) Jednak w jednym punkcie występuje podobieństwo pomiędzy trójcą a trójjednością. Obie wynikają w funkcjach, które są czymś innym, niż dostrzegalną sumą atrybutów członków składowych. Chociaż z funkcjonalnego punktu widzenia są one porównywalne, poza tym nie wykazują wyraźnych powiązań. Są z grubsza podobne do siebie jako odniesienie funkcji do struktury. Jednak funkcjonowanie związku trójjedności nie jest funkcjonowaniem struktury czy bytu trójcy.

104:3.18 (1147.10) Tym niemniej trójjedności są rzeczywiste, są bardzo rzeczywiste. W nich całość rzeczywistości znajduje swą funkcjonalizację a poprzez nie Ojciec Wszechświatowy sprawuje bezpośrednią i osobistą kontrolę nad zasadniczymi funkcjami nieskończoności.

4. Siedem trójjedności

104:4.1 (1147.11) Kiedy próbuje się określić siedem trójjedności, należy zwrócić uwagę na to, że Ojciec Wszechświatowy jest pierwszym członkiem każdej z nich. Jest on, był i zawsze będzie, Pierwszym Wszechświatowym Ojcem-Źródłem, Absolutnym Centrum, Pierwszą Przyczyną, Kontrolerem Wszechświatowym, Nieograniczonym Aktywatorem, Pierwotną Jednością, Nieuwarunkowanym Podtrzymywaczem, Pierwszą Osobą Bóstwa, Pierwotną Formą Kosmiczną i Esencją Nieskończoności. Ojciec Wszechświatowy jest osobową przyczyną Absolutów; jest absolutem Absolutów.

104:4.2 (1148.1) Charakter i znaczenie siedmiu trójjedności można przedstawić następująco:

104:4.3 (1148.2) *Pierwsza trójjedność – osobowo-celowa trójjedność.* Jest to kombinacja trzech osobowości Bóstwa:

104:4.4 (1148.3) 1. Ojciec Wszechświatowy.

104:4.5 (1148.4) 2. Wieczny Syn.

104:4.6 (1148.5) 3. Nieskończony Duch.

104:4.7 (1148.6) Jest to trojaki związek miłości, miłosierdzia i służby – służący określone mu celowi, osobowy związek trzech wiecznych, rajskich osobowości. Jest to związek bosko zbratany, kochający stworzonych, działający po ojcowsku i popierający wznoszenie się. Boskie osobowości pierwszej trójjedności są Bogami nadającymi osobowość, obdarzającymi duchem i wyposażającymi w umysł.

104:4.8 (1148.7) Jest to trójjedność posiadająca nieskończoną wolę; działa w wiecznej teraźniejszości i w całym biegu czasu przeszłości-teraźniejszości-przyszłości. Ten związek tworzy wolicjonalną nieskończoność i daje te mechanizmy, za pomocą których osobowe Bóstwo samo objawia się istotom rozwijającego się kosmosu.

104:4.9 (1148.8) *Druga trójjedność – trójjedność mocy-formy.* Od najmniejszych aż do największych organizacji materialnych zawsze istnieje fizyczna forma – konfiguracja kosmiczna – wyprowadzona z funkcjonowania tej trójjedności, czy to będzie drobny ultimaton, błyszcząca gwiazda czy wirująca mgławica, czy nawet wszechświat centralny albo superwszechświaty. W skład tego związku wchodzi:

104:4.10 (1148.9) 1. Ojciec-Syn.

104:4.11 (1148.10) 2. Rajska Wyspa.

104:4.12 (1148.11) 3. Wspólny Aktywizator.

104:4.13 (1148.12) Energię organizują kosmiczni pełnomocnicy Trzeciego Źródła i Centrum; energia wzorowana jest według formy Raju,

materializacji absolutnej; jednak za tymi nieustannymi oddziaływaniami stoi obecność Ojca-Syna, której jedność po raz pierwszy zaktywizowała rajską formę, sprawiając pojawienie się Havony, razem z narodzinami Nieskończonego Ducha, Wspólnego Aktywizatora.

104:4.14 (1148.13) W doświadczeniu religijnym stworzeni kontaktują się z Bogiem, który jest miłością, ale taka duchowa wnikliwość nigdy nie może przyćmiewać inteligentnej akceptacji wszechświatowego faktu tej formy, którą jest Raj. Rajskie osobowości zjednują sobie dobrowolne wielbienie wszystkich stworzonych, dzięki nieodpartej mocy Boskiej miłości i wiodą wszystkie takie, zrodzone z ducha osobowości, ku niebiańskim radościom niekończącej się służby finalistów, synów Bożych. Druga trójjedność jest architektem stadium przestrzennego, w którym zachodzą te procesy; określa ona formę kosmicznych konfiguracji.

104:4.15 (1148.14) Boskość pierwszej trójjedności może charakteryzować się miłością, jednak forma jest galaktycznym uzewnętrznieniem drugiej trójjedności. Czym jest pierwsza trójjedność dla rozwijających się osobowości, tym jest druga trójjedność dla rozwijających się wszechświatów. Forma i osobowość są dwoma wielkimi przejawami funkcjonowania Pierwszego Źródła i Centrum; i bez znaczenia jak trudno to zrozumieć, prawdą jest jednak, że moc-forma i kochająca osoba są jedną i tą samą wszechświatową rzeczywistością; Wyspa Raj i Wieczny Syn są partnerami, a jednak antypodycznymi objawieniami niezgłębionej natury Wszechświatowego Ojca-Siły.

104:4.16 (1149.1) *Trzecia trójjedność – trójjedność duchowo-ewolucyjna.*

Całość przejawów duchowych ma swój początek i koniec w tym związku, w skład którego wchodzi:

104:4.17 (1149.2) 1. Ojciec Wszechświatowy.

104:4.18 (1149.3) 2. Syn-Duch.

104:4.19 (1149.4) 3. Bóstwo-Absolut.

104:4.20 (1149.5) Od potencji duchowej do rajskiego ducha, wszystkie duchy znajdują ekspresję swej rzeczywistości w tym trójjednym związku czystej, duchowej esencji Ojca, w aktywnych wartościach duchowych Syna-Ducha i w nieograniczonych potencjałach duchowych Bóstwa-Absolutu. W tej trójjedności egzystencjalne wartości ducha mają swą pierwotną przyczynę, pełne uzewnętrznienie i ostateczne przeznaczenie.

104:4.21 (1149.6) Ojciec istnieje przed duchem; Syn-Duch działa jako aktywny, stwórczy duch; Bóstwo-Absolut istnieje jako obejmujący wszystko duch a nawet poza duchem.

104:4.22 (1149.7) *Czwarta trójjedność – trójjedność nieskończoności energii.* W tej trójjedności uwieczniają się początki i końce całej rzeczywistości energii, od potencji przestrzeni do monoty. W skład tej kombinacji wchodzi:

104:4.23 (1149.8) 1. Ojciec-Duch.

104:4.24 (1149.9) 2. Rajska Wyspa.

104:4.25 (1149.10) 3. Absolut Nieuwarunkowany.

104:4.26 (1149.11) Raj jest centrum aktywacji siły-energii kosmosu – wszechświatowym umiejscowieniem Pierwszego Źródła i Centrum, kosmicznym punktem zogniskowania Absolutu Nieuwarunkowanego i źródłem całej energii. Egzystencjalnie istnieje w tej trójjedności energetyczny potencjał kosmosu-nieskończoności, którego tylko częściowymi przejawami są wielki wszechświat i wszechświat nadrzędny.

104:4.27 (1149.12) Czwarta trójjedność kontroluje absolutnie podstawowe jednostki energii kosmicznej i uwalnia je z uchwytu Absolutu Nieuwarunkowanego, wprost proporcjonalnie do pojawiania się Bóstw empirycznych, zdolnych do podabsolutnej kontroli i stabilizacji przeobrażającego się kosmosu.

104:4.28 (1149.13) Ta trójjedność *jest* siłą i energią. Nieskończone możliwości Absolutu Nieuwarunkowanego skoncentrowane są dookoła absolutum Wyspy Raj, skąd emanują trudne do wyobrażenia wzbudzenia statycznego skądinąd bezruchu Nieuwarunkowanego. Niekończące się tętnienie materialnego, rajskiego serca nieskończonego kosmosu bije w harmonii z niezgłębioną formą i niezbadanym planem Nieskończonego Aktywatora, Pierwszego Źródła i Centrum.

104:4.29 (1149.14) *Piąta trójjedność – trójjedność nieskończoności oddziaływania.* W skład tego związku wchodzi:

104:4.30 (1149.15) 1. Ojciec Wszechświatowy.

104:4.31 (1149.16) 2. Absolut Wszechświatowy.

104:4.32 (1149.17) 3. Absolut Nieuwarunkowany.

104:4.33 (1149.18) Grupa ta przynosi uwiecznienie realizacji funkcjonalnej nieskończoności tego wszystkiego, co jest możliwe do zaktualizowania w obrębie domen nieboskiej rzeczywistości. Trójjedność ta wykazuje nieograniczone możliwości reagowania na wolicjonalne, przyczynowe, napięciowe i formacyjne działania oraz obecności innych trójjedności.

104:4.34 (1150.1) *Szósta trójjedność – trójjedność kosmicznie połączonego Bóstwa.* W skład tej kombinacji wchodzi:

104:4.35 (1150.2) 1. Ojciec Wszechświatowy.

104:4.36 (1150.3) 2. Bóstwo-Absolut.

104:4.37 (1150.4) 3. Absolut Wszechświatowy.

104:4.38 (1150.5) Jest to związek Bóstwa-w-kosmosie, immanencja Bóstwa w połączeniu z transcendencją Bóstwa. Jest to najdalsze sięganie boskości na poziomach nieskończoności w kierunku tych rzeczywistości, które leżą poza domeną rzeczywistości deifikowanej.

104:4.39 (1150.6) *Siódma trójjedność – trójjedność nieskończonej jedności.* Jest to jedność nieskończoności, przejawiająca się funkcjonalnie w czasie i wieczności, koordynująca unifikacja aktualności i potencjalności. W skład tej grupy wchodzi:

104:4.40 (1150.7) 1. Ojciec Wszechświatowy.

104:4.41 (1150.8) 2. Wspólny Aktywizator.

104:4.42 (1150.9) 3. Absolut Wszechświatowy.

104:4.43 (1150.10) Wspólny Aktywizator uniwersalnie integruje różne funkcjonalne aspekty całej zaktualizowanej rzeczywistości, na wszystkich jej poziomach przejawiania się, od skończoności, poprzez transcendentalności, aż do absolutów. Absolut Wszechświatowy doskonale równoważy te zróżnicowania, które są nieodłączne zmiennym aspektem całej niekompletnej rzeczywistości, od nieograniczonych potencjalności aktywnie-wolicjonalnej i sprawczej rzeczywistości Bóstwa, do niezmierzonych możliwości statycznej, reaktywnej, nieboskiej rzeczywistości w niepojętych domenach Absolutu Nieuwarunkowanego.

104:4.44 (1150.11) Wspólny Aktywizator i Absolut Wszechświatowy, kiedy działają w tej trójjedności, reagują jednakowo na Bóstwo i na nieboskie obecności, podobnie jak Pierwsze Źródło i Centrum, który w tym związku jest, praktycznie biorąc, konceptualnie nieodróżnialny od JESTEM.

104:4.45 (1150.12) Przybliżenia te wystarczają do wyjaśnienia idei trójjedności. Nie znając ostatecznego poziomu trójjedności, nie możecie w pełni zrozumieć jej pierwszych siedmiu poziomów. Podczas gdy uważamy, że nierozsądne byłoby dalsze kontynuowanie tego tematu, możemy oświadczyć, że istnieje piętnaście trójjednych związków Pierwszego Źródła i Centrum, z których osiem nie jest objawione w tych przekazach. Te nie objawione związki dotyczą rzeczywistości, aktualności i potencjalności, które znajdują się poza empirycznym poziomem najwyższości.

104:4.46 (1150.13) Trójjedności są funkcjonalnym balansjerem nieskończoności, zjednoczeniem unikalności Siedmiu Absolutów Nieskończoności. To właśnie egzystencjalne istnienie tych trójjedności umożliwia Ojcu-JESTEM doświadczanie funkcjonalnej, nieskończonej jedności, wbrew zróżnicowaniu nieskończoności na siedem Absolutów. Pierwsze Źródło i Centrum jest czynnikiem jednoczącym wszystkich trójjedności; w nim wszystkie rzeczy mają swe absolutne początki, wieczne istnienia i nieskończone przeznaczenia – „w nim wszystko ma istnienie”.

104:4.47 (1150.14) Chociaż związki te nie mogą poszerzyć nieskończoności Ojca-JESTEM, wydaje się, że umożliwiają podnieskończone i podabsolutne przejawianie się jego rzeczywistości. Siedem trójjedności pomnaża wszechstronność, uwiecznia nowe głębie, czyni boskimi nowe wartości, odsłania nowe potencjalności, objawia nowe znaczenia; i wszystkie te przejawy, zróżnicowane w czasie i przestrzeni oraz w wiecznym kosmosie, istnieją w hipotetycznej hipostazie pierwotnej nieskończoności JESTEM.

5. Triodyty

104:5.1 (1151.1) Istnieją jeszcze inne trójjedne związki, które nie są Ojcowskie w swej naturze, ale to nie są prawdziwe trójjedności i zawsze są odróżniane od trójjedności Ojcowskich. Są one różnie nazywane – stowarzyszone trójjedności, partnerskie trójjedności

oraz *triodyty*. Są one wynikiem istnienia trójjedności. Dwa spośród tych związków uformowane są następująco:

104:5.2 (1151.2) *Triodyta aktualności*. Triodytę tę tworzą związki wzajemne trzech absolutnych aktualności:

104:5.3 (1151.3) 1. Wiecznego Syna.

104:5.4 (1151.4) 2. Wyspy Raj.

104:5.5 (1151.5) 3. Wspólnego Aktywizatora.

104:5.6 (1151.6) Wieczny Syn jest absolutem rzeczywistości duchowej, absolutną osobowością. Wyspa Raj jest absolutem rzeczywistości kosmicznej, absolutną formą. Wspólny Aktywizator jest absolutem rzeczywistości umysłowej, partnerem absolutnej rzeczywistości duchowej oraz syntezą osobowości i mocy Bóstwa egzystencjalnego. Z tego trójjednego związku wynika całościowa koordynacja sumy zaktualizowanej rzeczywistości – duchowej, kosmicznej albo umysłowej. W aktualności jest nie uwarunkowany.

104:5.7 (1151.7) *Triodyta potencjalności*. Tę triodytę tworzy związek trzech Absolutów potencjalności:

104:5.8 (1151.8) 1. Bóstwa-Absolutu.

104:5.9 (1151.9) 2. Absolutu Wszechświatowego.

104:5.10 (1151.10) 3. Absolutu Nieuwarunkowanego.

104:5.11 (1151.11) Takie wzajemnie połączone rezerwuary nieskończoności zawierają wszelką, ukrytą energię rzeczywistości – duchową,

umysłową czy kosmiczną. Związek ten daje integrację całej ukrytej energii rzeczywistości. W potencjale jest nieskończony.

104:5.12 (1151.12) Tak jak trójjedności koncentrują się głównie na funkcjonalnym zjednoczeniu nieskończoności, tak triodyty skoncentrowane są na kosmicznym pojawianiu się Bóstw empirycznych. Trójjedności angażują się pośrednio, jednak triodyty angażują się bezpośrednio w Bóstwa empiryczne – Najwyższego, Ostatecznego i Absolutnego. Pojawiają się one w wylaniającej się syntezie mocy-osobowości Istoty Najwyższej. I dla czasowych istot przestrzeni, Istota Najwyższa jest objawieniem jedności JESTEM.

104:5.13 (1151.13) [Przedstawione przez Melchizedeka z Nebadonu].